

Nr 322.

Av herr **Öhman**, *angående uppförande av stängsel utmed till allmän trafik upplåtta vägar.*

Genom beslut vid 1927 års riksdag om vissa ändringar av lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, stadgas, med vissa undantag, förbud mot att avstänga allmänna mera trafikerade vägar med grind. Mot denna bestämmelse, som torde ha tillkommit i syfte att underlätta den allt mer tilltagande motortrafiken å de allmänna vägarna på landsbygden, kan i och för sig inga bärande invändningar göras, men den har dock medfört olägenheter, som hårt drabba vissa markägare, som ha sina betesmarker gränsande till allmänna landsvägar samt andra jordägare och arrendatorer, som för bete sommartid åt sina kreatur äro hänvisade till utmarker, vilka icke tidigare varit inhägnade. Detta förhållande återspeglas också i de från olika delar av landet vid skilda tillfällen till länsstyrelserna gjorda framställningarna om undantag från lagens tillämpande, framställningar som i regel av länsstyrelserna icke kunnat biträdas med hänsyn till den ständigt stegrade trafiken.

De omständigheter, som framtingat dylika framställningar, framträda klart vid erinran om att förutsättningen för att berörda skogs- och betesmarker nu skola kunna utnyttjas för samma ändamål som tidigare, innan förbud stadgades mot att uppsätta grind å landsväg, är att markområdet inhägnas. Då detta ofta medför så stora kostnader, att den enskilde inte orkar bära dem, komma de, som i första hand drabbas av denna förordning, många gånger i ett bekymmersamt läge. Då riksdagen i övrigt varje år anvisar stora summor till vägväsendet, synes det mig, att riksdagen rättvisligen även här på ett eller annat sätt borde träda emellan.

Jag anser, att en sådan åtgärd från riksdagens sida är så mycket mer motiverad, som de olägenheter här berörda förhållanden medföra inte endast drabba markägare och andra innehavare av betesrätt å markområden, som genomskäras av allmänna vägar, utan också den trafikerande allmänheten.

Med den utveckling som motorismen tagit höra ju trafikolyckorna till en daglig företeelse, och det torde råda en allmän och enstämmig uppfattning om att allt som i någon mån kan bidra till höjande av trafiksäkerheten bör vidtagas. En åtgärd, således, som bidrager till att från allmänna mer

trafikerade vägar avstänga kreatur, skulle givetvis bidra till tryggheten av trafiksäkerheten i trakter, där, såsom förhållandena nu äro, på bete utsläppta djur ofta utgöra farliga irritationsmoment för motorförare.

Med hänvisning till vad sålunda anförts, hemställer jag,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till regeringen hemställa om utredning i hur stor omfattning stängsel efter för allmän trafik upplåtna vägar betingas genom 1927 års ändring i lagen av den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet samt kostnader härför, och under vilka former och förutsättningar riksdagen skulle kunna bidra med medel till stängsels uppförande, samt att de förslag, som denna utredning kan föranleda, föreläggas 1932 års riksdag.

Stockholm den 22 januari 1931.

Oscar Öhman.
